

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **S. H.**
narozený X, státní příslušník U.
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2018, č. j. CPR-16253-7/ČJ-2018-930310-V230, o vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 30. 11. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 16. 4. 2018, č. j. KRPS-237046-31/ČJ-2017-010022, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž bylo rovněž stanoveno, že žalobci nelze po dobu 6 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

2. Žalobce namítl, že žalovaný v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav. V průběhu správního řízení se omezil na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnoval zjišťování skutečností v jeho prospěch. Konkrétně žalovaný nezjistil a neprokázal vztahy mezi jednotlivými zúčastněnými společnostmi a jeho závěry o řetězení smluvních vztahů směřujících k obcházení zákona jsou pouhou spekulací. Stejně tak se žalovaný nezabýval okolnostmi vyslání žalobce do České republiky a obsahem jeho činnosti zde, k čemuž měl vyslechnout oprávněné osoby ze všech zúčastněných společností. Tím porušil také § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu a nebyla šetřena práva žalobce.
3. Žalobce dále namítl, že se s žalovaným neztotožňuje, pokud jde o hodnocení povahy jeho činnosti v České republice, které žalovaný bezvýhradně přejal od orgánu I. stupně. Žalobce byl svým polským zaměstnavatelem vyslán do Česka, aby pro něj pracoval, za což od něj dostával mzdu; nepotřeboval tedy zvláštní povolení k zaměstnání v České republice; ostatně jeho vízum není omezeno na konkrétní stát, nýbrž pouze na konkrétního zaměstnavatele, pro nějž může pracovat kdekoli v rámci Evropské unie. Na tom nemůže nic změnit ani to, že zde žalobce prováděl dílo u české společnosti, pro kterou byl jeho polský zaměstnavatel najat. Žalobce měl vyřízené veškeré doklady (platné pracovní povolení pro Evropskou unii a byl nahlášen na úřadu práce), nemá tedy za to, že by zde pracoval nelegálně a nespátňuje žádný důvod pro správní vyhoštění. Postup jeho polského zaměstnavatele je zcela legitimní (přestože jej žalovaný bez dalšího pokládá za účelové řetězení smluvních vztahů), naopak postup žalovaného je v rozporu s unijním právem, zejm. s principem volného pohybu služeb.
4. Žalobce dále uvedl, že je pouze zaměstnancem svého polského zaměstnavatele, jehož pokyny plnil. Dostal přitom všem požadavkům, které na něj byly kladeny – získal povolení k pobytu v Polsku, které je opravňuje k výkonu závislé práce, a našel si v Polsku zaměstnání. I pokud by tedy snad polský zaměstnavatel postupoval nelegálně, sotva to může být kladeno za vinu žalobci, který byl přesvědčen o tom, že jeho zaměstnavatel vyřídil veškerou administrativu. Správní vyhoštění je tak zjevně nepřiměřeným a naprosto neadekvátním opatřením a bylo by vzhledem k jeho následkům na místě umožnit žalobci dobrovolné vycestování z České republiky a konzumování pobytového oprávnění v Polsku, což v důsledku jeho správního vyhoštění učinit nemůže a vyhoštění mu také brání v získání dalšího pobytového oprávnění v budoucnu.
5. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce neměl možnost náležitě se vyjádřit k rozhodným skutečnostem týkajícím se přiměřenosti rozhodnutí. Orgán I. stupně navíc přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze v prvostupňovém rozhodnutí vypočetl všechna v zákoně uvedená kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině zázemí a má se tedy kam vrátit. Žalovaný nezohlednil, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku, a nemožnost tam pobývat má

nesporně dopad do jeho soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

6. Žalobce dále zdůraznil, že krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, které v prvním stupni trvalo téměř rok, opustil území České republiky, neboť nechtěl porušovat právní předpisy České republiky, přestože považoval své zaměstnání za legální a hodlá se nadále proti vyhoštění bránit. Podle žalobce však již ochrana zájmů společnosti nevyžaduje uložení správního vyhoštění, neboť cíle opatření již bylo dosaženo, a naopak jeho uložení žalobce nepřiměřeně zatěžuje, neboť po celou dobu řízení neběží lhůta správního vyhoštění. Žalobce proto namítl, že mělo být zohledněno jeho okamžité vycestování z území, a žalovaný mohl konstatovat porušení předpisů, aniž by žalobci správní vyhoštění uložil.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřil a uvedl důvody pro správní vyhoštění žalobce, který od 17. 5. 2017 do 26. 7. 2017 byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což bylo náležitě zjištěno a doloženo podklady. Žalovaný má za to, že se s nelegálním zaměstnáním žalobce podrobně vypořádal, a že v předmětném případě je vyhoštění přiměřeným opatřením. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudky zdejšího soudu ze dne 5. 9. 2019, č. j. 45 A 7/2018-20, ze dne 22. 10. 2018, č. j. 53 A 6/2018-56 a ze dne 27. 11. 2018, č. j. 44 A 58/2018-19, které dle jeho mínění plně korespondují s nyní projednávaným případem. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

8. Dne 26. 7. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v areálu výrobní společnosti L. & C. –J. L. (dále jen „L. & C.“), neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D platným od 25. 11. 2016 do 10. 11. 2017, avšak neměl žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. Se žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut.
9. Do protokolu o výsledku žalobce uvedl, že na Ukrajině choval koně, ale nebylo to ekonomicky výhodné, a proto koně prodal a odcestoval za prací do České republiky. Na Ukrajině vhodnou práci nenašel, protože je invalidní ve 3. stupni. Pobírá důchod ve výši 1 500 hřiven měsíčně, což představuje denní výdělek v ČR. Bydlí v rodinném domě patřícímu jeho otci. Vízum mu vyřídila zprostředkovatelská agentura v U. za 4 500 hřiven. Významu typu víza „D“ nerozumí, ale domníval se, že jde o pracovní vízum. Účel vydání „05“ nezná. Vízum nezařizoval pro žádnou konkrétní firmu v Polsku, neboť chtěl pracovat v ČR. Do České republiky přicestoval za zaměstnáním dne 16. 5. 2017 soukromým mikrobusem přímo z Ukrajiny. Dovezli ho do P., kde na něj čekal krajan V., který mu zařídil ubytování a zaměstnání ve společnosti L. & C., kde dostal kartu zaměstnance a čip ke vstupu do firmy. V. dal žalobce svůj pas, aby si udělal kopii a zařídil legalizaci práce. Do práce nastoupil dne 17. 5. 2017, ale žádnou smlouvu nepodepisoval. Jeho činnost spočívala ve mletí masa. Práci mu zadával nějaký mistr. Byl to Čech. Mzda ve výši 120 Kč za hodinu mu byla V. vyplacena na účet na Ukrajině. Pracovní oděv i pomůcky patřily firmě. Docházka se kontrolovala čipem. Bydlí v H. P., ale přesnou adresu nezná. Žalobce na závěr uvedl, že už si je vědom, čeho se dopustil, ale domníval se, že zde pracuje legálně. Ve vycestování mu nic nebrání.

10. Součástí spisu je dále evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 26. 7. 2017, z níž vyplývá, že žalobce pro společnost L. & C. pracuje od 21. 7. 2017. Dále je součástí spisu smlouva o dílo ze dne 1. 6. 2016 uzavřená mezi společností L. & C. jakožto objednatelem a společností I. E. (dále jen „I. E.“), jakožto zhotovitelem. Předmětem smlouvy (dílem) je „závazek zhotovitele provádět práce podle předaného požadavku objednatele“. Dále je součástí spisu rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016 uzavřená mezi týmiž smluvními stranami, jejímž předmětem je závazek společnosti I. E. dočasně za úplaty přidělit zaměstnance k výkonu práce u společnosti L. & C., dodatek k ní ze dne 1. 2. 2017 a dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016. Dále je součástí spisu smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání ze dne 1. 6. 2017 uzavřená mezi společností L. & C. jakožto pronajímatelem a společností I. E. jakožto nájemcem, jejímž předmětem je nájem budovy č. p. X v J. za účelem provozování podnikatelské činnosti s předmětem podnikání řeznictví a uzenářství. Součástí spisu je také sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 28. 7. 2017, podle něhož nemá žalobce žádné povolení k zaměstnání.
11. Dne 7. 12. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila, ani si není vědom žádného nebezpečí, které by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, zasahuje pouze Luhanskou a Doněckou oblast, zatímco žalobce pochází z V. oblasti, kde žijí jeho rodiče a kde je situace klidná.
12. Dne 12. 12. 2017 poučil orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobce svého práva nevyužil.
13. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2018 orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl zaměstnán u společnosti L. & C., neboť práci vykonával pro tuto společnost za úplaty, pod vedením jejích vedoucích pracovníků a za použití jí poskytnutého pracovního vybavení a oděvu; pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobce vykonával bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 28. 7. 2017. Toto pracovní povolení bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobce spadal pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Všechny tři podmínky pro správní vyhoštění podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Výkon závislé práce bez příslušného povolení je společensky nebezpečným jevem a způsob, jímž se tak stalo, představuje obcházení procesu posouzení potřeb na trhu práce provedený pobočkou Úřadu práce České republiky. Proto byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, stanovena na 6 měsíců. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce. V dané věci jde o společensky nebezpečné jednání a pobyt cizinců, kteří se jej dopustili na území České republiky, není ve veřejném zájmu; oproti tomu žalobce zde

nemá vůbec žádné vazby. Žalobci ve vycestování nic nebrání, jak to plyne ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 7. 12. 2017 a z jeho vlastních slov. Doba k vycestování byla určena v délce 15 dnů, neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobce, které by vyžadovaly stanovení doby delší.

14. Dne 24. 4. 2018 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které podáním ze dne 30. 4. 2018 doplnil. Odvolací důvody jsou shodné se žalobními body, žalobce tedy namítal, že orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, že žalobce v České republice pracoval legálně jakožto zaměstnanec vyslaný zaměstnavatelem, že případné protiprávní jednání zaměstnavatele nelze vytýkat žalobci, že je rozhodnutí nepřiměřené vzhledem k malé závažnosti protiprávního jednání a jeho soukromému a rodinnému životu, že žalobce nedostal možnost se k věci vyjádřit, že žalobci na Ukrajině hrozí vážná újma, že délka správního vyhoštění je odůvodněna nepřezkoumatelně a lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká.
15. Žalovaný v odvolacím řízení doplnil správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 22. 10. 2018 poučil žalovaný žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti se k nim vyjádřit, avšak žalobce svého práva nevyužil.
16. Dne 20. 11. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“
18. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]aměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“
19. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
20. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“
21. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných

námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.

22. Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně, a proto nepotvrdil názor žalobce, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce nadto nijak nespecifikuje, v čem spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že správní orgány opatřily dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce ostatně žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, nýbrž jeho tvrzení setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dotvářel žalobní tvrzení.
23. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť vyslechl žalobce a provedl důkaz všemi potřebnými listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti L. & C. dne 26. 7. 2017). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobních prostorách společnosti L. & C. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, neboť žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nenavrl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít v úvahu při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
24. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže má žalobce na Ukrajině celou rodinu, zatímco na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani

osoba blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně u zaměstnání. Námitka tedy není důvodná.

25. Soud se dále zabýval námitkou žalobce napadající správnost právního závěru žalovaného, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl platné polské vízum umožňující i výkon zaměstnání a v České republice legálně pracoval jako zaměstnanec polského zaměstnavatele vyslaný na služební cestu na základě existující rámcové smlouvy.
26. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v J. v provozu společnosti L. & C., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Žalobce dle svých tvrzení pracoval na mletí masa ve výrobním provozu společnosti L. & C., která kontrolovala jeho docházku, přičemž práci mu přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci společnosti L. & C. Za odvedenou práci mu měla být vyplácena mzda ve výši 120 Kč za hodinu, kterou mu měl poslat na účet krajan V., který mu po příjezdu do P. zařídil ubytování i práci v provozovně společnosti L. & C. Žalobce ostatně vypověděl, že přijel do České republiky za prací, a že polské vízum si vyřídil pouze proto, že nemohl sehnat české. Naopak neuvedl, že by práci konal pro svého polského zaměstnavatele, a především nepředložil žádný důkaz o tom, že by byl zaměstnancem polské společnosti.
27. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdil i sám žalobce.
28. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat pracovní činnost na území České republiky pro společnost L. & C., přičemž v předmětné věci nebyly součástí spisu žádné smlouvy svědčící o zaměstnání žalobce polskou společností a následném vyslání žalobce k výkonu práce na území České republiky, a proto je námitka žalobce o pochybení správních orgánů spočívajícím v tom, že se obsahem smluv a smluvními vztahy blíže nezabývaly, zcela nelogická. V předmětné věci je rozhodné, že žalobce nebyl držitelem povolení k zaměstnání, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b)

bodů 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).

29. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
30. Nelze rovněž přisvědčit argumentaci žalobce, že jen konal práci podle pokynů svého zaměstnavatele, neboť v předmětné věci nic nesvědčí o tom, že byl žalobce zaměstnancem polské společnosti, a tudíž je jeho argumentace zcela nesmyslná. Žalobce, ač neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Bylo na něm, aby si sám ověřil, zda je výkon závislé práce možný v souladu s právním řádem státu, na jehož území má práci vykonávat. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Námitka tedy není důvodná.
31. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudil čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit. Soud znovu konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 12. 12. 2017 a opětovně pak dne 22. 10. 2018, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže žalobce nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalovaného v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvedl, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých. Žalovaný dále odkázal na vypořádání této otázky v prvostupňovém rozhodnutí, které pokládá za vyčerpávající a s nímž se ztotožňuje. V něm orgán I. stupně uvedl, že žalobce zde pobývá bez povolení, což je v rozporu s veřejným zájmem. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce nenavázal žádné vazby – jak sám uvedl, přijel výlučně za účelem výdělků a po vypršení víza měl v úmyslu se vrátit na Ukrajinu, kde má rodinu; v tom mu nebrání ani věk ani zdravotní stav. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické (jak namítá žalobce) a mající oporu ve správním spise.
32. Soud dále k argumentaci žalobce, že při posuzování přiměřenosti mělo být zohledněno, že vyhoštění bude mít neblahý vliv na jeho pobytové oprávnění na území Polska, konstatuje, že správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území, avšak jeho uložení nevylučuje, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky).

Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návěti § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, je nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanesení stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má de facto právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

33. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Námitka není důvodná.
34. Soud neshledal důvodnou ani závěrečnou námitku žalobce, že doba 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, jej vzhledem k délce vedení řízení nepřiměřeně zatěžuje, a že měl žalovaný konstatovat porušení zákona bez uložení správního vyhoštění. Soud jednak konstatuje, že žalovaný i orgán I. stupně nedisponují oprávněním neuložit správní vyhoštění v případě prokázání nelegálního výkonu práce cizince. Doba, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla žalovaným stanovena na samé spodní hranici zákonného rozmezí při zohlednění závažnosti protiprávního jednání a doby jeho trvání. Ostatně právě taková doba je žalovaným v obdobných případech stanovována, jak je soudu známo z úřední činnosti, a proto soud nepovažuje dobu na nepřiměřenou. Námitka není důvodná.

35. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
36. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. leden 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně